Henk Willems
Gert Mahieu

Wips

weet wat Wips wil

Tuimelkruid | SKRIBIS

Verveeld keek Wips door het raam. Weer niks te zien. Weer niks te beleven. En zijn baasje? Weer weg. Wips zuchtte diep. Zijn baasje wist toch al te goed dat Wips een whippet was? En zo'n kleine windhond is heel snel. Als .... Als hij buiten kan rennen. (Liefst van al spurtte Wips achter zijn balletje aan.) En een whippet heeft ook een heel goede neus om te jagen. Als... Als hij buiten mag om te jagen.

Pffffff. De klok in de kamer leek hem wel uit te lachen met haar trage getik: hi-ha, hi-ha, ...

Ha, dacht Wips, één ding is mijn baasje vergeten: een whippet is wel lief en vrolijk maar soms ook een deugniet. Ja, nu was het aan Wips om stilletjes te lachen. Hij joeg even heel veel lucht door die jagersneus van hem. Eigenlijk ben ik dus ook een beetje een wijsneus, mijmerde hij.

En waar zou mijn neus nu 's heen wijzen?

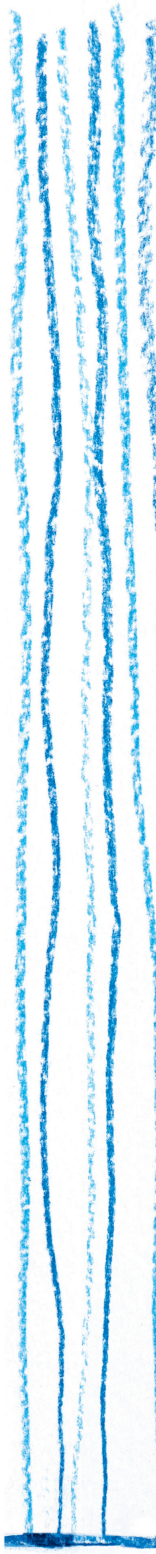

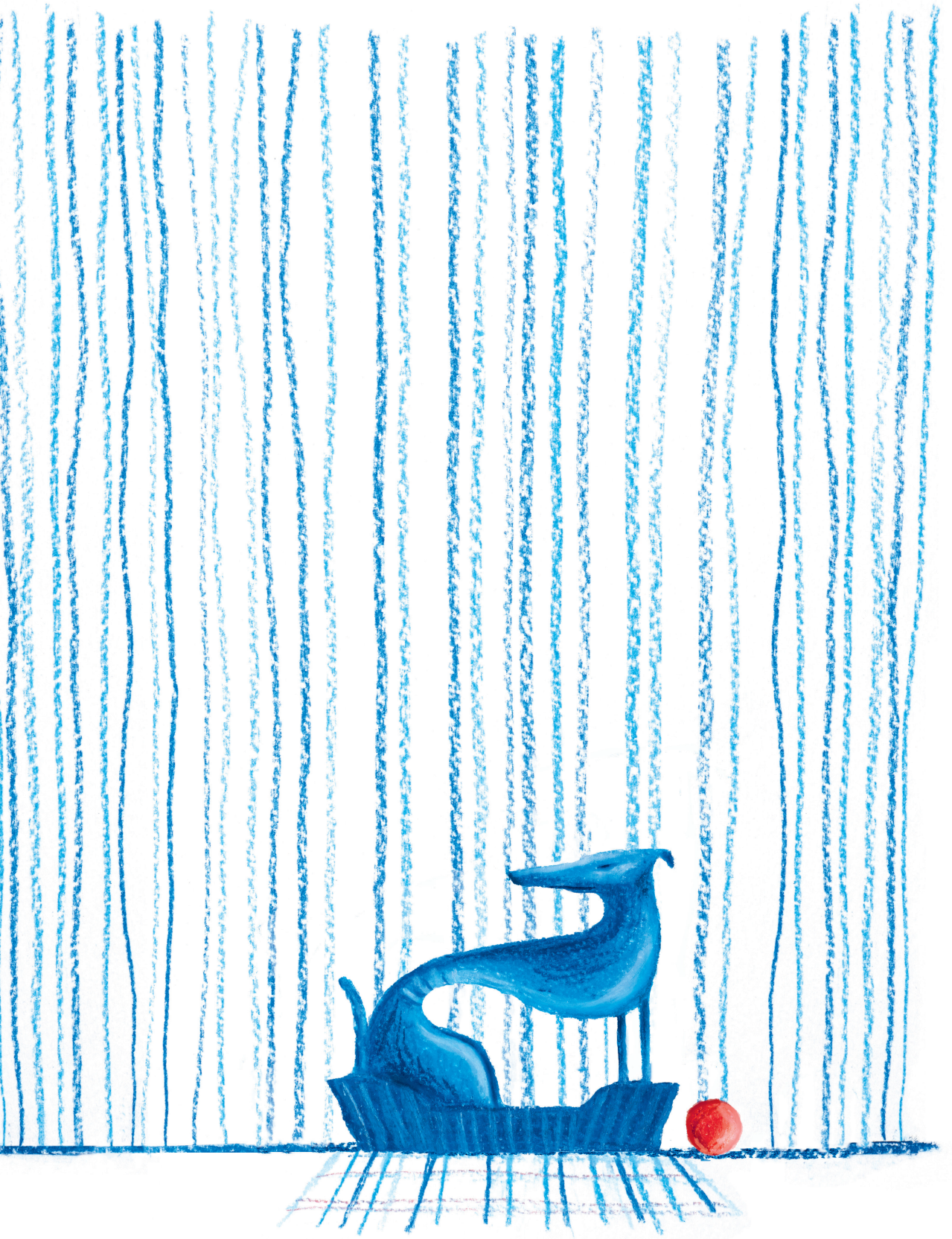

DE VLINDERAAR

Wat was dat? Achter de tuinhaag huppelde een vangnetje op een stok voorbij. Huh? Was dat nu een wandelende tak (daar had hij zijn baasje al 's over horen vertellen)? Ach, nee, toch niet. Van achter de haag kwam een meneer tevoorschijn die het vangnetje vasthield.

Wat een rare snuiter was me dat. Waarom droeg hij een tropenhelm op zijn hoofd? Zo warm was het toch niet? En dan had hij ook nog zo'n confituurbokaaltje in zijn hand. Alleen zat er geen confituur in; maar vlinders. Daar moest Wips meer van weten. Nieuwsgierig rende hij naar buiten.

De vlinderaar zelf, die zag Wips helemaal niet aankomen. Die keek alleen naar boven. Op zoek naar vlinders.

"Dag meneer", probeerde Wips. Verrast keek de tropenhelm om zich heen. "Hier beneden, meneer." Maar de vlinderaar zat helemaal met zijn hoofd in de wolken. "Oh, daar, ja daar", jubelde hij en hij fladderde achter een mooie vlinder aan, "kom hier mijn koolwitje, er is nog plaats voor jou in mijn bokaal." Tja, dacht Wips, ik kijk nooit omhoog; eigenlijk kijk ik alleen maar naar de grond, waar mijn speelballetje ligt.

"Hebbes", riep de vlinderaar, terwijl hij de witte vlinder in zijn netje zwaaide. Oei, nu schrok Wips toch wel. Zou de meneer ook hondjes verzamelen? Neen, daar was die bokaal niet groot genoeg voor. Maar voor de zekerheid pakte Wips zijn balletje toch maar op en muisde hij er stilletjes vandoor. Je wist maar nooit met zo'n rare snuiter ...

DE ACROBAAT

Wips zat nog zo in gedachten bij de vlinderaar dat hij bijna de fiets niet zag die langs hem heen rolde. Wat een gekke fiets, bromde Wips. Die heeft maar één wiel. En geen stuur. En geen mandje voor de hond aan dat stuur dat er niet is. Aan de fiets van zijn baasje was er gelukkig wel zo'n mandje voor hem.

De meneer op de fiets met één wiel en geen stuur fietste niet alleen zonder handen; hij hield ondertussen ook nog 's vijf balletjes tegelijk in de lucht. Wips hield er met moeite één in zijn mond of bek of muil. (Hij zelf vond mond een mooier woord. Een vogel heeft een bek; en een leeuw, die heeft een muil, maar daar kunnen wel vijf hondjes tegelijk in.)

De acrobaat hield zijn blik strak op de balletjes gericht. Eén – twee – drie – vier – vijf. In een mooie cirkel tuimelden de balletjes van zijn linkerhand naar zijn rechterhand en dan door de lucht. Balletjes in de lucht houden, dat kan ik niet, dacht Wips, maar je moet niet altijd kunnen wat iemand anders kan. Hij kon zelf al zoveel met zijn balletje. Rechtdoor rollen, naar links, naar rechts, zelfs naar achteren.

Vol bewondering wuifde Wips naar de acrobaat. Verschrikt keek die op. Oeps, balletje-nummer-drie viel op de grond. Snel als een wervelwind pakte Wips het balletje in zijn bek, euh mond, en ging ermee aan de haal. Dat vond de acrobaat helemaal niet leuk. Breed met zijn armen zwaaiend kwam hij achter Wips aan gefietst. Wow, zelfs op één wiel ging dat verrassend snel. Meteen liet Wips balletje-nummer-drie vallen, pakte hij zijn eigen balletje op en rende hij ervandoor zoals alleen een windhond dat kan.